

Atli Dam ger viðmerkingar til tað, sum er skrivað um landsstýrisuppskotini:

Tey óndu læa, tey góðu gráta



Ymsar røddir í floksblaði javnaðarflokksins hava seinastu tvær vikurnar sungið so syrgiliga, at høvdu tey góðu grundir at tára, so loystu hesar røddir út sjóheitan grát, meðan tey óndu ikki bert læu, men gnuggjaðu sær í lógvarnar afturat, og her serliga tann »hetjan«, útrópt verður í spælinum, nevniliga illkynjaði Dagblaðsstjórin Óli Breckmann.

Tað er skylda blaðsins at víðgera tey álvarsmál, nú liggja fyrri, men skuldi víðgerðin sjálv ikki havt tað óætlaða úrslit, at orð Jóannes Dalsgaard sitierað í yvirskriftini veruliga fáa gildi, tí eg eri ikki samdur í, at nøkur avgjörd neyðug tiltøk, sum gera, at vit øll mugu bera eyka byrðar — kortini ikki tyngri enn so, at vit væl orka tær — geva teim góðu grund at gráta. Tvørturímóti verða hesi, júst tí tey eru tey góðu, um rætt verður frásagt, og vart verður gjørt við, hvi vit hvør sær mugu leggja ein eina torvu til lutin, at laka lógvatak saman fyrri at verja tað, sum vunnid er seinnu árin, fyrri at

verja tey arbeiðspláss, hesi sjálvi hava verið við til at skapa, og fyrri at verja møguleikarnar at stiga fremri í komandi tíð.

Eitt, sum kann harma, er, at í víðgerðini, sum medarbeiðarar blaðsins hava greitt úr hondum hesum málum víðvikjandi, hevur verið eins og ein afturundirgerð av læandi óndskapi, og ein hevur veruliga verið hoyddur at nýta vilja, styrki og tankaorku fyrri at vissa seg um, at henda afturundirgerðin var óætlad.

Orsøkin til henda harm er tann fullkomiliga »idiotiska« forsiðugreinin 27. februar, sum gjørdi MIKKEL MOLS til prisið, fólkaflokkurin skal rinda fyrri at javnaðarflokkurin »boygdi« seg í pristalsmálinum.

Slikt kann ikki fyrigevast blaðmanni, serliga tá hann sjálvur sigur, at tað bert eru gitingar.

Fremsta skylda tíðindamanns er væl at tryggja sær álítandi keldu.

Hvussu ofta hevur ikki sami blaðmaður rivið t.d. G.L. Samuelsen hetta í nasarnar?

Tá so hetta — umframt at vera stórt uppsett forsiðugreinin — verður »garnerað« og pyntað við: »at persónar, sum hava nært tilknýti til landsstýrið, hava røð uppundir, at so er, men vilja ikki vátta kortini«, so er ikki lógið, at formaðurin fyrri landsins størsta fákfelag verður sendur inn í blindgøtu og ger Molsin til syndabukk í hesum lógarsavni, sum snýr seg um nógv álvarsfullari vandamál.

Ein j.m., sum ivaleyst hevur nært tilknýti til blaðið, vil eisini 1. mars vera við: »at loysnin vendir tunga endan niður eftir« og endurtekur: »at tey konstruktivu javnaðaruppskotini eru farin at gjalda MIKKEL MOLS við«.

Hóast j.m. tá visti, at so var ikki, og hóast landsstýrismaðurin Vilhelm Johannesen greitt hevur vist blaðnum á, at tann »tungu endin«, sjálvt um hann fær nakad minni endurgjald fyrri prishækkan, í samlaðu loysnini kortini fær umleið 4.000 kr. í endurgjaldi ella umleið 9% av inntøku síni, meðan hin »betri endin« einki endurgjald fær, men skal rinda 650 kr., sum svarar til eina

afturgongd uppá 1/2% av inntøkuni, um so illa skuldi viljað til, at prisvøksturinn í 1980 verður 15%.

Hvar er objektiviteturin?

Hvar er hin sakliga víðgerðin?

Eitt annað, sum eisini kann arga, er lofnaða stóðutakan oddagreinskrivarans í hesum málum.

Eg skilji væl, at tú roynir at hava — sum danir siga — »tunguna mitt í munnum«. Men í hesum málum er ringt at »balansera«, ein noyðist at taka stóðu og verja hana við argumentum.

Landsstýris- og tingmenn floksins noyðast at taka stóðu og halda fast við hana, tí annars verður eingin loysn. Teir mugu so verja hana, og teir mugu leggja rygg til tann árgang, sum eftir kemur.

Tú hevur onga skyldu at verja landsstýrisumboðini og heldur ikki tingmanningina, tí javnaðarflokkurin er í hesum málum minst av øllum hesi umboð, men meira eitt stórt tal av feløgum og einstaklingum, sum take undir við eini stevnuskrá, sum bæði sigur, at vit skulu tryggja arbeiði til allar hendur, og at vit skulu tryggja javnt býti av samfelagsgöðum (og harvið eisini samfelags-

skyldum). Í hesum føri er hann tí øðrumegin eitt stórt tal av fólki, sum ikki taka undir við landsstýrisuppskotunum, tí pristalsendurgjaldið tykist teimum størri trygd enn onnur verndartiltøk, gjørd verða frá politiskari síðu, og hinumegin eitt stórt tal av fólki, sum objektivt roynir at kanna stóðuna, og sum tekur undir við, at láginn-tøkurnar onga krónu hava at missa, men sum kortini ássanna, at eisini láginn-tøkurnar noyðast at lata onkra krónuna ella lata vera at fáa onkra krónuna, tær kundu fingið afturat.

Fyri henda seinna bólk-in av javnaðarfólki er spurningurin tá meira, hvussu avvegaðar byrðar eru sosialt, og eg ivist ikki í, at tann greiða talva 3, sum Vilhelm Johannesen setti upp í blaðnum 1. mars, sigur teim, at her er gjørd ein roynd at leggja meira á teir herðar, sum betri orka.

Tí, góði oddagreinskrivari, ver greiður í stóðutakan tinn, hvønn av hesum pørtum tú so velur at tala fyrri. Ella greið frá báðum stóðum, og ber fram próvgrundirnar skilagott, so kunnu lesararnir taka stóðu.

Men góðu medarbeiðarar blaðsins, lat meg kortini endurtaka, at hasa óndskapsins afturundirgerð, eg helt meg kenna,

havi eg sannført meg um, var innbilningur.

Siðan til tykkum try Ingeborg Winther, Axel Skoubo og Jóannes Dalsgaard.

Tað vekir ans sjálvandi, at so framstandandi floksleiðslu- og flokslimir leggja til brots ímóti einum parti av teirri loysn, skotin er upp, nevniliga pristalsskipanini. Men kunnu vit halda kjakinum í slikari legu, at tey óndu onga frøi finna, hugsi eg, vit tæna sakini, og so hugsi eg, vit finna semju um, hvørjar tær veruligu avleiðingarnar eru av uppskotunum, og hvørjar avleiðingarnar vildu verið av øðrum loysnum, skatta-, tollavskrivningar — ella øðrum, sum ikki nurtu pristalsendurgjaldið.

Men í dag fari eg ikki so langt í hesi víðgerð, tí vit fáa óivað høvi til at endavenda hesum spurningum í blaðnum komandi vikurnar, á floksleiðslufundi og landsfundi um stutta tíð.

Í hesi grein tí bert nakrar fáa rættleiðingar og staðfestingar, so grundarlagið fyrri framhaldandi kjaki liggur greitt, og siðan nøkur fá hjartasuff um eitt ávist »fornermils«, sum eg havi fingið at dragast við seinastu dagarnar.